12/10/2020

“Τα παιδιά του Θεού”

/ Αγιορείτικα

Του + αρχ. Βαρθολομαίου, Καθηγουμένου Ιεράς Μονής του Εσφιγμένου

Ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός μίλησε στους ανθρώπους με απλά και κατανοητά λόγια, δείχνοντας τον τρόπο με τον οποίο οφείλουν οι χριστιανοί να πορεύονται και να αγωνίζονται στην ζωή τους. Ο λόγος Του είναι πάντα ξεκάθαρος, χωρίς υπεκφυγές και σκοτεινά σημεία.

Αυτός είναι ο Μόνος που θέλει την σωτηρία μας και δεν δίστασε να δώσει την ζωή Του γι’ αυτό.

Αυτός είναι ο Μόνος που με σιγουριά και ασφάλεια κατευθύνει την ζωή μας, όταν Του το επιτρέπουμε, χωρίς αδιέξοδα.

Διαβάζουμε στο Ευαγγέλιο του Λουκά: «Καθώς θέλετε ίνα ποιώσιν υμίν οι άνθρωποι και υμείς ποιείτε αυτοίς ομοίως». Όπως θέλουμε, δηλαδή, να μας φέρονται οι άνθρωποι, έτσι πρέπει κι εμείς να φερόμαστε.

Θέλουμε να μας αγαπούν, ας αγαπήσουμε. Θέλουμε να μας συγχωρούν, ας

συγχωρέσουμε. Άλλωστε, «πράξις εστίν θεωρίας επίβασις», όπως λένε οι πατέρες.

Δυστυχώς, όμως, έχει πλεονάσει η υποκρισία στην ζωή μας. Στηλιτεύουμε με άνεση την άσχημη συμπεριφορά των άλλων, απαιτώντας να αλλάξουν, ενώ η δική μας συμπεριφορά, αν όχι χειρότερη, είναι τουλάχιστον η ίδια με αυτήν που κατηγορούμε. Αυτή η συμπεριφορά είναι αντίθετη, όμως, με την διδασκαλία του Χριστού.

Εμείς, ως χριστιανοί, είμαστε βαπτισμένοι στο όνομα της Αγίας Τριάδας. Χριστιανός σημαίνει ακόλουθος του Χριστού.
«Ακόλουθος» σημαίνει ότι ακολουθεί κάποιον, τον ακούει, δέχεται τις συμβουλές και τις κατευθύνσεις του, τον εμπιστεύεται, τον αγαπά, δέχεται τις παρατηρήσεις του όταν κάνει λάθος, προσπαθεί να τον μιμηθεί, θυσιάζεται γι’ αυτόν.

Εμείς, ως χριστιανοί, ακολουθούμε τον Χριστό, ελεύθερα. Είμαστε όμως…ακόλουθοί Του; Τον εμπιστευόμαστε; Ακολουθούμε τους λόγους και τις προτροπές Του; Τον μιμούμαστε στην αγάπη Του; Έχουμε πραότητα στην συμπεριφορά μας; Είμαστε γεμάτοι αγάπη γι’ Αυτόν; Έχουμε διάθεση να θυσιασθούμε γι’ Αυτόν;

Την απάντηση και τον τρόπο δίνει πάλι ο Χριστός, απλά και ξεκάθαρα. «Εσείς να μην φέρεστε όπως οι άλλοι, που δεν ακολουθούν Εμένα. Αντίθετα, να αγαπάτε ακόμη και τους εχθρούς σας, να είστε ευσπλαχνικοί, όπως ευσπλαχνικός είναι και ο Θεός».
Αυτή η προσπάθεια θα έχει, όμως, και ανταμοιβή. «Θα γίνετε παιδιά του Υψίστου» μας λέει.

Τα παιδιά του Υψίστου προσπαθούν να ομοιάσουν στον Πατέρα τους, αγωνίζονται συνεχώς να Του δώσουν χαρά με την συμπεριφορά τους.

Θα πει κάποιος: «αυτά είναι αληθινά μεν, ανέφικτα δε, για την σημερινή πραγματικότητα. Πώς θα αποδείξω την αγάπη μου και την εμπιστοσύνη μου στον Χριστό; πώς μπορώ να αγαπήσω τους εχθρούς μου; Νιώθω ότι είμαι παιδί Του, αλλά την δύσκολη στιγμή το ξεχνώ.»

Όταν ο Χριστός λέει «να αγαπήσεις τους εχθρούς σου», μας αποκαλύπτει τα όρια της αγάπης, η οποία φτάνει μέχρι και το ανέφικτο, το τρελό, να αγαπήσουμε και τους εχθρούς μας. Για να φτάσουμε, όμως, σ' αυτό το σημείο, πρέπει να ξεκινήσουμε να αγαπούμε, πρώτα από τον εαυτό μας και μετά προς τον πλησίον. Έτσι γίνεται έργο η αγάπη στην ζωή μας, η οποία αλλοιώνει τον σκληρό χαρακτήρα μας, μετατρέποντάς τον σε ένα χαρακτήρα, γεμάτο αγάπη, που μόνο δίνει και δίνεται, όπως ταιριάζει στα παιδιά του Θεού.

Αυτός είναι και ο πνευματικός μας αγώνας, μέσα στην καθημερινότητά μας να καλλιεργούμε την αγάπη.

Σήμερα, δυστυχώς, βιώνουμε πρωτόγνωρες καταστάσεις, με προβλήματα, τα οποία δεν έχουν προσωπικό ή τοπικό χαρακτήρα, αλλά παγκόσμιο.

Καλούμαστε εμείς, ως χριστιανοί, με το παράδειγμά μας, να σταθούμε όρθιοι βοηθώντας τους αδυνάτους. Δείχνοντας με την στάση μας την πνευματική κατάστασή μας, δηλαδή, άνθρωποι με πίστη, υπομονή, ελπίδα, πραότητα, αγάπη και κατανόηση. Όπως ταιριάζει στα παιδιά του Θεού.

Αντιθέτως, όμως, η εικόνα που δείχνουμε, είναι λυπηρή. Άνθρωποι γεμάτοι απελπισία, αδιαφορία για τον πλησίον. Η διχόνοια έχει επισκιάσει τις σχέσεις μας, δεν δείχνουμε ανοχή, βγάζουμε οργή, αφορίζουμε, γινόμαστε αυτόκλητοι κριτές, αποφασίζουμε εμείς ποιος θα πάει στην κόλαση και ποιος όχι.

Έχουμε μετατρέψει την Ορθοδοξία σε προτεσταντισμό, με την δημιουργία μικροομάδων, οι οποίες αντιμάχονται η μια την άλλη, θέλοντας να επιβληθεί η καθεμιά της άλλης, ως η μόνη που κατέχει την αλήθεια.
Κάθε μικροομάδα έχει συνήθως κάποιον επικεφαλής, συνήθως έναν δήθεν φωτισμένο γέροντα, τύπου γκουρού, ως αυθεντία.
Αυτός ερμηνεύει την πίστη όπως θέλει, στα μέτρα τα δικά του. Χρησιμοποιεί ως επιχειρήματα, χωρία της Αγίας Γραφής και των πατέρων, για να εδραιώσει τον λόγο του και να πείσει όσο το δυνατόν περισσότερους. Αγνοεί επιδεικτικά το θεμελιώδες κήρυγμα της αγάπης του ευαγγελίου, χρησιμοποιώντας επιλεκτικά σημεία και κανόνες, αφορίζοντας τους – κατά την κρίση του – αμαρτωλούς, μιλώντας μόνο για τον φόβο της κολάσεως.

Αλήθεια, ο φόβος της κολάσεως και της τιμωρίας μάς κάνει χριστιανούς ή η αγάπη για τον Χριστό; Από τον φόβο της τιμωρίας πηγαίνουμε στην εκκλησία ή ως ανθρώπινη ανάγκη επικοινωνίας με τον Θεό;

Όλα αυτά είναι ξένα προς την Ορθοδοξία μας και τον λόγο του ευαγγελίου. Το

μόνο σίγουρο είναι ότι δεν υπάρχει Χριστός σε τέτοιες κινήσεις και συμπεριφορές.

Είναι καιρός πλέον να δούμε τις αδυναμίες και τα λάθη μας. Μια πανδημία προέκυψε και μας αποκάλυψε την μηδενική πνευματική μας κατάσταση.
Ξεχνούμε με την πρώτη δυσκολία τι είμαστε και φερόμαστε σαν αυτούς που δεν έχουν ελπίδα, δεν έχουν Χριστό.

Ο απολογισμός, συνήθως, γίνεται μετά την μάχη. Την ώρα της μάχης αγωνιζόμαστε. Εμείς, όμως, την ώρα του πειρασμού και του αγώνα αρχίζουμε τον απολογισμό, αφορίζοντας και καταδικάζοντας, ξεχνώντας, όμως, την μάχη...

Ας δείξουμε με το παράδειγμά μας τι σημαίνει να είσαι παιδί του Θεού. Ας δώσουμε ελπίδα, ας δείξουμε πώς πρέπει να αγωνιζόμαστε και πώς να κάνουμε υπομονή. Ας μείνουμε ενωμένοι για να πετύχουμε. Η διχόνοια και ο φανατισμός είναι η συνταγή της αποτυχίας. Η ενότητα και η αγάπη είναι γνωρίσματα του χριστιανού.

Ιδού καιρός λοιπόν...